

ἀναμαζωχτής ὁ, ἀμάρτ. ἀνεμαζωχτής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμαζώνω.

Ὁ συλλέγων καὶ ἀποταμιεύων εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ φροντίζων περὶ τῆς οἰκογενείας του, καλὸς νοικοκύρις: Ἀνεμαζωχτής εἶν' εὐτός.

ἀναμαζωχτός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμαζώνω.

Ὁ συλλεγόμενος ἀπὸ τῆς γῆς, ἐπὶ καρπῶν: Ἐλαῖες ἀναμαζωχτές (αἱ οὐχὶ διὰ ραβδισμού, ἀλλ' αὐτομάτως πίπτουσαι καὶ κατόπιν συλλεγόμεναι).

ἀναμάζωχτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀνεμάζωχτος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναμαζωχτός τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2α.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν εἶναι δυνατόν ἐκ νέου νὰ περισυλλεγῇ: Γνωμ. Τὰ πούπουλα καὶ τὰ γρόσια εἶναι ἀνεμάζωχτα.

ἀναμαλάζω Λεξ. Δημητρ. ἀναμαλάσσω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναμαλάσσω.

Μαλάσσω τι: Ἀναμάλαξε τὸν ἀσβέστη Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Τὸν ἀναμαλάσσει ἡ θέρη (αἰσθάνεται τὰ συμπτώματα τῆς θέρης) Κύθηρ. Μετοχ. ἀναμαλαγμένη = ἡ ὑπὸ πολλῶν ἐρωτικῶς θωπευθεῖσα. Συνών. μαλάζω.

ἀναμαλλάδα ἡ, Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάμαλλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Χνοῦς ὑφάσματος ἡ βομβυκίου μεταξοσκώληκος. Συνών. ἀναμαλλίδα 1, χνούδι.

***ἀναμαλλάρης** ἐπίθ. ἀλαμανάρις Λέσβ. ἀλεμανάρις Χίος ἀλιμανάρις Λέσβ. ἀλ'μανάρις Λέσβ. Θηλ. ἀναμαλλαρεὰ Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. Χίος ἀνεμαλλαρεὰ Θήρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀλεμανερεὰ Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναμαλλiάρης, εἰς ὃ ὑπεισηλθεν ἡ παραγωγικὴ κατάλ. -άρις ἀντὶ τῆς -iάρης. Περὶ τῶν μετὰ τοῦ λ ἀντὶ τοῦ ν τύπ. Ἰδ. ἀναμαλλiάρης.

1) Ὁ ἔχων ἄτακτον καὶ ἀτημέλητον τὴν κόμην ἐνθ' ἄν.: Ἔισαδὰ ἀνεμαλλαρεὰ ἡπετάχτηκε μέσ' ἑς τὸ δρόμο Θήρ. Ὡς τὸ δρόμο βρῖσκει μὴ γυναικα μετὴν πονκαμίσαν ἀναμαλλαρεὰ ἔτισε ποῦ κοιμᾶτο (ἐκ παραδ.) Σύμ. || Ἄσμ.

Βλέπεις αὐτὸ δού γίτρινον κὶ τοὺν ἀλιμανάρι;

αὐτὸς ἔ' σόνα γιόκας σου κὶ μόνα δάσκαλός μου

(ἔ=εἶναι) Λέσβ. Συνών. ἀναμαλλiάρης 1, ἀνάμαλλος.

2) Ὁ ἔχων ἀκάλυπτον τὴν κεφαλὴν, ἀσκεπής Λέσβ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Χίος: Ποῦ γυρίζεις ἀναμαλλαρεὰ; Χίος Ἀναμαλλαρεὰ πῶς εἶσαι! αὐτόθ. Δὲ βάς, μωρή, νὰ βάλῃς τὸ μαθήλι σου, μόνον κάθεσαι ἀνεμαλλαρεὰ σὰ δὴ λωλή μέσ' ἑς τὸ νήλιο νὰ σὲ μαυρίσῃ; Γαλανᾶδ. Συνών. ἀναμαλλiάρης 1, ἀναμαλλiάρης 2, ξεσκούφωτος. β) Τὸ θηλ., ἡ ἄνευ αἰδοῦς, ἀναίσχυντος (διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ. παροιμ. Παροιμιογρ. (ἐκδ. Leutsch - Schneidewin) 1,392,85 «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» ἐπὶ τῶν ἀναισχύντως χωρούντων πρὸς πᾶν τὸ τυχόν») Χίος. 3) Φαλακρὸς Χίος: Αἶνιγμ.

Ἀπεδῶ σοῦ τὴν περνοῦνε, | ἀλεμανερεὰ, καὶ τρέχα (ἡ βελόνη τοῦ ραψίματος).

ἀναμαλλήθρα ἡ, Πελοπν. (Τρίκλ. Σουδεν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμαλλiάζω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήθρα.

Κατὰ πληθ. ἀναμαλλήθρες, οἱ πρῶτοι ἱουλοὶ οἱ φυόμενοι εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὸν πώγωνα τῶν ἐφήβων. Συνών. ἀναμαλλίδα 3.

ἀναμαλλiά ἡ, Γβλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 119 —Λεξ. Πρω. Δημητρ. (λ. ἀναμαλλiά) ἀνιμαλλiά Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμαλλiάζω. Τὸ ἀνιμαλλiά ἐκ τοῦ ἀμαρτ. τύπ. ἀνεμαλλiά.

1) Ἀταξία τῆς κόμης Γβλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Δημητρ.: Σταμάτησε ἄξαφνα τὴν τρεχάλα του καὶ τὸν κοιτοῦσε [τὸ χωριάτη] παρόξενον μὲ τὴν φορεσιὰ καὶ τὴν ἀναμαλλiά του Γβλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. κοινωνικὴ ἢ ἄλλη τις ἀνωμαλία, σύγχυσις Σάμ. —Λεξ. Πρω. Συνών. Ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτωμα Β 2.

ἀναμαλλiάζω σύννηθ. ἀναμαλλiάζου βόρ. ιδιῶμ. ἀνεμαλλiάζω ἐνιαχ. ἀνιμαλλiάζου Σάμ. κ. ἄ. Μετοχ. ἀναμαλλiασμένος κοιν. ἑνεμαλλiασμένος Ἰων. (Σόκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μαλλiάζω.

1) Ἀναδίδω, φύω μαλλi (α) Ἐπὶ νέου, ἀρχίζω νὰ βγάζω μαλλiά εἰς τὸ πρόσωπον, νὰ ἀποκτῶ γένειον πολλαχ.: Ἀναμάλλiασε τὸ παιδί μας. (β) Ἐπὶ μαλλίνου ὑφάσματος, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀναδίδω χνοῦν πολλαχ.: Τὸ ὑφασμα ἀναμαλλiάζει Λεξ. Δημητρ. Τὰ σαῖσματα ἀναμαλλiάζουν ἑς τὴ νεροτρουβὴ Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) Ἀμα θέλ'νι ν' ἀναμαλλiάζ'νι οἱ βιλέντζις, τοῖς πααίν'νι ἑς τὴ νηρουτριβὰ κ' ἰκεῖ πέφτ' νηρὸ ἀπονι'λὰ κὶ ἀναμαλλiάζ'νι Στερελλ. (Εὐρυταν.) Ροῦχο ἀναμαλλiασμένο πολλαχ. Συνών. τῆς μετοχ. ἀναμαλλiάρης 1 β, χνούδωτος. 2) Ἀνορθῶνω τὰς τρίχας μου Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. —Λεξ. Αἰν.: Ἀμα πεισμών' ἡ γάττι ἀναμαλλiάζ' κὶ ρίχνιτι ἀπάν' γιὰ νὰ σ' βγάλ' τὰ μάτια Αἰτωλ. || Φρ. Σὰν ἀναμαλλiασμένους γάττους (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ἠνωρθωμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς) Αἰτωλ. β) Μεταφ. αἰσθάνομαι φρικίασιν, φρικιῶ Στερελλ. (Ἀρτοτ.): Ἀναμάλλiασι τοῦ πρόσονπου μ' ἀπ' τοὺν κρόνον. 3) Φέρω, προξενῶ ἀταξίαν εἰς τὴν κόμην, κάμνω ἄνω κάτω τὰ μαλλiὰ πολλαχ.: Ἐσὺ δὲ με χτενίζεις, μ' ἀναμαλλiάζεις! Λεξ. Πρω. Μὴ μ' ἀναμαλλiάσης! Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἀναμαλλiάστηκα Πελοπν. (Λακων.) Πῶς ἀναμαλλiάστηκες ἔτσι; Λεξ. Δημητρ. Ποῦ ἤσουν κ' εἶσαι ἀναμαλλiασμένη; Λεξ. Πρω. Ἡ κόρη ὀλόρθη, ἀναμαλλiασμένη, με μάτια σπιθόβολα καὶ ἀγγελοκάμωτο πρόσωπον ἐχοροπηδοῦσε ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 95 || Ἄσμ.

Τότες ἡ Μάρτα ἐκλαίει τῶι ἀναμαλλiασμένῃ φιλᾷ τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ...

Κύτρ.

Ἡῶρα τοσοὶ νεοὶ ξεσκούφωτοι, τοσοὶ νεῆς ἑνεμαλλiασμένες (μοιρολ.) Σόκ. Συνών. τῆς μετοχ. ἀναμαλλiάρης 1, ἀνάμαλλος. Πβ. ἀναμαλλiαρίζω.

ἀναμαλλiαρίζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀναμαλλiαρίζομαι Λεξ. Βλαστ. ἀνεμαλλiαρίζομαι Νίσουρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναμαλλiάρης. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. στ. 985 (ἐκδ. KKrumbacher) «καὶ ἄλλοι τὸν ἀναμαλλiαρίζουν | καὶ ἄλλοι τὸν ἐξεσπαθίζου». Παρὰ Σομ. τύπ. ἀναμαλλiαρίζομαι.

Μέσ. τίλλω τὴν κόμην μου, συνήθως ἐπὶ γυναικὸς θρηνούσης νεκρόν. Συνών. μαλλiοτραυεῖμαι (Ἰδ. μαλλiοτραυῶ). Πβ. ξεμαλλiάζω.

ἀναμαλλiάρικος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀνεμαλλiάρικος Σύμ. ἀνεμαλλiάρ'κος Θοράκ. (Σαρεκκλ.) ἑνεμαλλiάρ'κος Θοράκ. (Σκοπ.)

Ἐκ τοῦ ἀναμαλλiάρικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀναμαλλiάρης. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ ἔχων ἀκάλυπτον τὴν κεφαλὴν, ἀσκεπής. Συνών. ἀναμαλλiάρης 2, ἀναμαλλiάρης 2, ξεσκούφωτος.

